

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 grudnia 2017r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił S. G. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku pracy w dniu 1 czerwca 2017r. W uzasadnieniu wskazano, iż protokół powypadkowy zawierał stwierdzenia bezpodstawne w miejscu, w którym wskazano, że zdarzenie z dnia 1 czerwca 2017r. miało charakter wypadku przy pracy pomimo braku zewnętrznej przyczyny. Ponadto, wskazano, iż S. G. nie przedłożyła zaświadczenia o stanie zdrowia z informacją o zakończonym leczeniu i rehabilitacji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła S. G. domagając się przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania, przedstawiając przebieg zdarzenia z dnia 1 czerwca 2017r. i wskazując, że miało ono charakter wypadku przy pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, przywołując argumenty jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Decyzją z dnia 12 grudnia 2017r. znak (...) - (...)6000- (...) nr sprawy (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił S. G. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 października 2017r. do 30 listopada 2017r. z tytułu wypadku pracy w dniu 1 czerwca 2017r. w wysokości 100 % podstawy jego wymiaru. W uzasadnieniu zakwestionowano, iż zdarzenie z dnia 1 czerwca 2017r. miało charakter wypadku przy pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła S. G. w sprawie o sygn. akt (...), domagając się jej zmiany poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy, W uzasadnieniu przedstawiła przebieg zdarzenia z dnia 1 czerwca 2017r. i wskazała, że miało ono charakter wypadku przy pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, przywołując argumenty jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2018r. połączono sprawę o sygn. akt (...) do wspólnego prowadzenia i rozpoznania ze sprawą niniejszą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. G. w dniu 1 czerwca 2017r. pozostawała w zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. jako szwaczka.

Dowód: przesłuchanie odwołującej się S. G. w charakterze strony – k. 17-18

W dniu 1 czerwca 2017r. S. G. rozpoczęła pracę o godz. 6.00, pracując na pierwszej zmianie. Po otrzymaniu polecenia od przełożonej B. K. (1) szycia wypełnienia do saszetek na maszynie do szycia. Po otrzymaniu polecenia, poszła po potrzebne elementy do szycia do regału znajdującego się na korytarzu. Podchodząc do regału S. G. źle stąpnęła i poczuła ból w kolanie prawej nogi. Następnie wzięła z regału elementy do szycia i wróciła na swoje stanowisko pracy przy maszynie, informując o sytuacji B. K. (2) – kierownika produkcji. Pracowała do końca zmiany, tj. do godz. 14.00. Po zakończeniu pracy wróciła do domu, a ponieważ ból w kolanie nie ustępował udała się na Izbę Przyjęć Szpitala Powiatowego w P., gdzie stwierdzono skręcenie stawu kolanowego prawego i skierowano na dalsze leczenie ortopedyczne.

Pracodawca uznał zdarzenie z dnia 1 czerwca 2017r. za wypadek przy pracy.

Dowód: przesłuchanie odwołującej się S. G. w charakterze strony – k. 17-18, zeznania świadka B. K. (2) – k. 18, protokół powypadkowy – k. 5-8 akt organy plik I

W przeszłości, około 13 lat temu, S. G. miała uraz prawego kolana (złamanie). Usunięto jej wówczas kawałek łąkotki.

Dowód: przesłuchanie odwołującej się S. G. w charakterze strony – k. 17-18

Na skutek zdarzenia w dniu 1 czerwca 2017r. doszło u S. G. do naderwania więzadła pobocznego przyśrodkowego kolana prawego. Uraz ten był przyczyną niezdolności do pracy S. G. w okresie od 1 października 2017r. do 30 listopada 2017r.

Uszkodzenie łąkotki bocznej występowało u S. G. już wcześniej i było powodem bólów kolana, które występowały przed zdarzeniem. Obecnie nie stwierdza się u S. G. upośledzenia stawu kolanowego prawego. Staw ten jest o pełnej ruchomości, wydolny więzadłowo. Zdarzenie z dnia 1 czerwca 2017r. nie spowodowało długotrwałych następstw u S. G..

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii – k. 70-71, opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu ortopedii – k. 88, dokumentacja medyczna – k. 6. k. 22 oraz odrębny plik (teczka)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. G. okazało się uzasadnione w zakresie decyzji dotyczącej prawa do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru, niezasadnie zaś w zakresie decyzji dotyczącej prawa do jednorazowego odszkodowania.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone w sprawie dokumenty oraz zeznania świadka B. K. (2) oraz odwołującej się S. G.. Wiarygodność i autentyczność przedłożonych w sprawie dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Oceniając wiarygodność zeznań ww. osób, Sąd doszedł do wniosku, iż stanowią zgodną i spójną relację jak również korespondują z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Odwołująca się swoje żądania opierała na twierdzeniu, iż w dniu 1 czerwca 2017r. w trakcie wykonywania pracy uległa wypadkowi przy pracy, co negował organ rentowy, wskazując na brak przyczyny zewnętrznej zdarzenia.

Kwestie związane ze społecznym ubezpieczeniem chorobowym reguluje ustawa z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst – Dz. U. z 2014 r. poz. 159 ze zm.). Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zgodnie natomiast z przepisem art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.), pod pojęciem wypadku przy pracy ustawodawca rozumie nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

W myśl art. 8 ust. 1-3 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu, od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, chyba że ubezpieczony na podstawie odrębnych przepisów zachowuje prawo do wynagrodzenia, uposażenia, stypendium lub innego świadczenia przysługującego za czas niezdolności do pracy. Natomiast, zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Oznacza to, że aby uzyskać uprawnienie do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku pracownik niezdolny do pracy musi pozostawać w związku z wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej, ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Stały uszczerbek na zdrowiu stanowi takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy, natomiast uszczerbek długotrwały naruszenie czynności organizmu powodujące upośledzenie jego czynności na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie (art. 11 ust. 2 i 3 ustawy).

Aby zdarzenie mogło być uznane za wypadek przy pracy musi spełniać następujące warunki: mieć charakter nagły, być wywołane przyczyną zewnętrzną, powodować uraz lub śmierć, pozostawać w związku z pracą.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami była tylko jedna spośród wymienionych wyżej przesłanek, a mianowicie, czy zdarzenie było wywołane przyczyną zewnętrzną.

W kwalifikacji zdarzenia jako wypadku przy pracy znaczenie ma związek przyczynowy normatywny, stąd ochrona wypadkowej nie zawęży się tylko do bezpośredniego związku przyczynowo - skutkowego wypadku jako następstwa czynności stricte wynikającej z działalności (pracy), zatem ochroną objęty jest również wypadek skutkiem upadku, potknięcia (wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2000r., II UKN 23/00, OSNP 2002 nr 10, poz. 248)

Definicję zewnętrznej przyczyny wypadku ukształtowało orzecznictwo. I tak przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny w istniejących warunkach wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999r. w sprawie II UKN 87/99 opublikowany w OSNAP 2000/20/760). W uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 11 lutego 1963r. w sprawie III PO 15/62 opublikowanej w OSNC 1963/10/216 Sąd Najwyższy wskazał, że „przyczyną sprawczą - zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. niewynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki powodujący uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie potknięcie się na gładkiej nawet powierzchni i złamanie nogi.” Podobny pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 stycznia 1998r. w sprawie II UKN 483/07 opublikowanym w OSNP 1999/2/64: „Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu zdrowotnego. Jest to impuls powodujący wypadek i wyzwalający w jego toku czynnik zewnętrzny powodujący uraz lub śmierć. W każdym razie może to być - powodujące uszkodzenie ciała - działanie sił przyrody, narzędzi pracy, maszyn, spadającego przedmiotu; czyn innej osoby, jak również zawiniona lub mimowolna czynność samego poszkodowanego (np. potknięcie się, odruch, upadek - nawet na gładkiej powierzchni), byleby nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem tkwiącym w organizmie pracownika, łączącym się choćby ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi” (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963r., zasada prawna, III PO 15/62, OSNCP 1963 nr 10, poz. 215 oraz wyroki z dnia 16 czerwca 1980 r., III PR 33/80, LEX nr 14532 i z dnia 28 kwietnia 2005 r., I UK 257/04, LEX nr 390131).

Odnosząc się do niniejszej sprawy wskazać należy, że materiał dowodowy zebrany w sprawie (zeznania odwołującej się i świadka B. K. (2)) wskazuje, iż przyczyną zewnętrzną zdarzenia z dnia 1 czerwca 2017r. było niewłaściwe stąpienie nogą na płaskiej powierzchni przez S. G. w miejscu pracy podczas wykonywania polecenia przełożonej (udania się do regału po potrzebne elementy do szycia). Przyczyna taka jako przyczyna zewnętrzna jest jak najbardziej dopuszczalna w świetle przedstawionego wyżej orzecznictwa Sadu Najwyższego. Nie ulega wątpliwości, że bez niewłaściwego stąpienia nogą w miejscu pracy nie doszłoby do powstania urazu skutkującego niezdolnością S. G. do pracy w okresie od 1 października 2017r. do 30 listopada 2017r., co znalazło potwierdzenie w dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii (wraz z opinią uzupełniającą.) Zdarzenie to, w ocenie Sądu, powinno być zakwalifikowane ze względu na nagłość, przyczynę zewnętrzną i związek z pracą jako wypadek przy pracy. Z uwagi jednak na oceniony przez biegłego brak długotrwałych następstw zdarzenia dla S. G. (brak stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu), nie przysługiwało jej, w myśl przytoczonych wyżej przepisów, prawo do jednorazowego odszkodowania. Zdarzenie to wywołało jednak uraz u S. G. (naderwanie więzadła pobocznego przyśrodkowego kolana prawego), co pozwoliło na uznanie, że był to wypadek przy pracy i przyznanie S. G. prawa do zasiłku chorobowego w ww. okresie w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w przedmiocie przyznania S. G. prawa do zasiłku chorobowego. W oparciu zaś o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił jej odwołanie od decyzji w przedmiocie prawa do zasiłku chorobowego.

Z:

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)